

ἈΘΗΝΑΪΚΗ ΗΧΩ

Ὁ Σεπτέμβριος δὲν εἶνε ἐκ τῶν μηνῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ ἔλευσις σημειοῦται μόνον εἰς τοὺς ἀθηναϊκοὺς Ἡμεροδείκτας. Ἐχει ἰδιαιτέραν, χωριστὴν φυσιογνωμίαν καὶ μάλιστα προβάλλη τὸν ἀναγνωρίζεις, τὸν αἰσθάνεσαι, τὸν βλέπεις, τὸν ἀκούεις . . .

Ὁ Σεπτέμβριος προμηνύεται, περιμένεται καὶ γίνεται δεκτὸς μετὰ συγκινήσεως. Εἶνε ἐποχὴ χαρακτηριστικὴ ἢ σημειοῦσα τὴν μετάβασιν, τὴν σχεδὸν ἀποτομον, ἀπὸ τοῦ θέρους εἰς τὸ φθινόπωρον. Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ ὁσημέραι ψυχροτέρου ἐσπερινοῦ ὑπαίθρου; ἡ γενικὴ μετοικεσία, ἡ ἐπὶ ἀνοδος ἐκ τῶν ἐξοχῶν, ἡ ἐμφύχουσις τῆς ἐν τῇ πόλει ζωῆς, ἡ ἔλευσις τῶν φοιτητῶν, ἡ ἐναρξίς τῶν σχολείων, ἡ ἐπιστροφή εἰς τὴν ἐργασίαν, ὅλα τὸν Σεπτέμβριον αὐτὸν τὸν πολυβρύλητον. Ὁ χρονογράφος ὁ ἠναγκασμένος νὰ ψάλλῃ τοὺς μηνὰς ἕνα-ἕνα, ἔχει πλῆθος θεμάτων καὶ πλοῦτον ἐκφράσεων καὶ περιγραφῶν καὶ ἀναμνήσεων διὰ τὸν μῆνα τοῦτον, ὁ ὅποιος τίθεται ὡς τίτλος εἰς πολυστήλα συνήθως καὶ λυρικώτατα ἄρθρα ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν . . .

Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θά τῷ κάμω τόσῃν τιμῇν. Ἐρχομαι τελευταίος εἰς τὴν λατρείαν καὶ ἴσως πολὺ ὀλίγοι τώρα πλέον θά με ἀκολουθήσουν ἐπὶ τῆς τετριμμένης. Δὲν θά τον ψάλω λοιπὸν οὔτε θά τον ζωγραφίσω ἐν ἐκτάσει καὶ ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις. Ἐν βλέμμα θά ρίψω σύντομον καὶ ἂν ἐθέλετε φιλοσοφικὸν ἐφ' ἑνὸς μόνον σημείου τῆς φυσιογνωμίας του — ἐλπίζω δὲ νὰ μου συγχωρήσῃ τὴν τόλμην καὶ τὴν ἀσέβειαν.

*

Δέν μου ἀρέσει πολὺ τὸ ἔθιμον τῆς σεπτεμβριανῆς μετοικεσίας. Εἶμαι ὑπὲρ τῆς μονίμου ἐν γένει κατοικίας, ἢ δ' ἔτησια αὐτὴ περιπλάνησις τῶν Ἀθηναίων ἀνά τὰς διαφόρους οἰκίας καὶ συνοικίας, μού διεγείρει κάποιον ἰδέαν βίου νομάδος, καθ' ὃ ἔχω, φαίνεται, ἔμφρον ἀντιπάθειαν. Νομίζω ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶνε σταθερῶς ἀποκατεστημένος εἰς ἓν μέρος, τὸ ὅποιον νὰ μὴν ἐγκαταλείπῃ ἢ διὰ τὰ μικρὰ ἢ μεγάλᾳ ταξείδια τῶν ὑποθέσεων καὶ τῆς ἀναψυχῆς. Οὕτω μόνον μωροῦται ὁ ἥρεμος καὶ εἰρηνικὸς χαρακτήρ καὶ συσσωρεύονται αἱ ἀναμνήσεις καὶ αἱ ἐξέεις καὶ ἐξ αὐτῶν κρυσταλλοῦται ἡ ἰδιάζουσα ἐκείνη φυσιογνωμία ἡ τοπικὴ, ἡ οἰκογενειακὴ, ἢ διακρίνουσα ἄνθρωπον ἀπὸ ἀνθρώπου. Ἄνευ αὐτῆς ἔχομεν τοὺς τυχοδιωκτικοὺς ἐκείνους τύπους τοὺς μισητοὺς τῶν ἀνησύχων, τῶν ἐξημμένων, τῶν μετεώρων, τῶν περιπλανωμένων ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ὡς ὑπὸ τὸ κράτος κατάρτας αἰώνιου, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν, νομίζεις, οὔτε πατρίδα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, οὔτε οἰκογένειαν εἰς τὴν πατρίδα των, οὔτε ἀγάπην εἰς τὴν καρδίαν, οὔτε ἰδέας σωστάς εἰς τὴν κεφαλήν, οὔτε πρόγραμμα καὶ σκοπὸν εἰς τὴν ζωὴν των. Γελοῦν, διασκεδάζουν, — τοὺς βλέπω, — εὐφρολογοῦν, ἀπολαμβάνουν, κάμνουν πολλάκις χρήματα, τὰ ὅποια σκορπίζουν δέξια καὶ ἀριστερᾷ, ζοῦν μεγαλοπρεπῶς ἄλλα δὲν εἰσέρχονται εἰς τὸ βῆθος, δὲν συγκινοῦνται ἐκ τῆς ζωῆς, ὡς ὅλοι οἱ ξένοι καὶ οἱ διαβατικοί, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ συγκινήθωσι διὰ τίποτε αὐτοί,

οἱ μὴ προφθάσαντες ἢ σκεφθέντες νὰ ἐγκατασταθῶσιν εἰς ἓν μέρος, νὰ προσοικειωθῶσι, νὰ συσσωματωθῶσι, οὕτως εἰπεῖν μὲ τὸ περιέχον καὶ ἔτοιμοι πάντοτε νὰ φύγουν, νὰ πετάξουν μακρὰν . . .

Δι' ὁμοίον τινα λόγον ἀποκρούω καὶ τὴν τόσῃ συχρὴν ἀλλαγὴν οἰκίματος παρὰ τοῖς διακινουμένοι ἐν τῇ αὐτῇ πάντοτε πόλει. Ὁ ζήσας ἐπὶ ἔτη πολλὰ εἰς μίαν οἰκίαν, καὶ ξένη ἐὰν εἶνε, τὴν θεωρεῖ ἰδικήν του πλέον ἀναποσπάτως, ἄφ' οὔ κάθε τῆς γωνίας, τόσῃ γνωστὴ καὶ προσφιλεῖς δι' αὐτόν, τῷ εἶνε πηγὴ συγκινήσεων πολυτρόπων καὶ πολυχρόνιων καὶ ἀναμνήσεων εὐαρέστων ἢ δυσαρέστων ἀλλ' ἰσάκις ἱερῶν. Μόνον τὸ θέλητρον τοῦτο, τόσῃ φυσικὸν ἀλλὰ καὶ τόσῃ ἰσχυρὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον, δύναται νάντικαταστήσῃ εἰς μίαν οἰκίαν καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὸ μέγεθος καὶ τὴν καλὴν διαίρεσιν καὶ τὴν καλὴν θέσιν, ἄνευ δ' αὐτοῦ εἰς μᾶτην ἤθελε κοπιᾶσαι ὁ ἀπλοῦς ἀστὸς ἀναζητῶν οἰκίμα νέον τῆς ἀρεσκείας του, ἐν ᾧ ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις νὰ μείνῃ εὐχαριστημένος καὶ εὐτυχής. Εὐτυχής . . . πῶς μού διέφυγεν ἡ λέξις ! Καὶ εἶνε δυνατόν νὰπολαμδάνῃ τις οἰκογενειακῆς εὐτυχίας ἀμιγοῦς ἄνευ τοῦ χώρου, ἐφ' οὔ ἐπιπάθηται, νομίζεις, αἱ ἡμέραι τῆς παλαιᾶς ζωῆς καὶ ἀποκατιστοῦν ἰδιαιτέραν τὴν φυσιογνωμίαν του καὶ δίδουν ψυχὴν εἰς τὰ ἄψυχα καὶ καλιὰν εἰς τὰ ἄλαλα— καὶ εἶνε δυνατόν νὰ ζήσῃ τις καὶ νὰ συγκεντρωθῇ καὶ νὰ ἐργασθῇ ὅπως πρέπει καὶ νὰνασάνῃ ἄνευ τῆς ἀμιγοῦς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας ;

*

Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν θαντήλλασσα οὐδὲ μὲ τὸ ὠραιότερον ἀθηναϊκὸν μέγαρον τὸ μικρὸν μου δωμάτιον μὲ τὸ γραφεῖον τὸ ποποθημένον παρὰ τὸ μέγα παράθυρον, τὸ ἀνοικτὸν πρὸς θεῶν ὠραίαν, δωμάτιον ἐν ᾧ διηλθον εἴκοσιν ἔτη τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ νηπιακῆς σχεδὸν ἡλικίας—οὐδὲ μὲ τὸ λαμπρότερον πάρκον τὸ ἀπλοῦν κηπάριον τῆς οἰκογενειακῆς καλλιέργειας, ἐν ᾧ ἔτρεξα, ἔπαιξα, περιεπλανήθην, ἀνέπνευσα ἐπὶ ἄλλα τόσα ἔτη μετὰ τὰ παιδρὰ ἢ βλαπτολογικὰ γεύματα εἰς τὸ μικρὸν ἐστιατήριον τὸ μελῶνον πρὸς τὸ κηπάριον αὐτό . . . Ἄλλὰ μήπως θὰ εἶδιδα τὸ δωμάτιον τῆς μητρὸς μου, ὑπεράνω τοῦ ἐστιατηρίου, μὲ τοὺς κυανοῦς ἀνέκαθεν τοίχους ἢ τὴν παράπλευρον αἴθουσαν τὴν πτωχικὴν, ἀλλὰ πλέουσαν ὡς ἐκ τοῦ χρώματος τῶν ἐπιπέλων εἰς ξυρρωπὴν τινα ἀνταύγειαν, εὐτυχίας ἀνταύγειαν καὶ ἀγάπης καὶ φιλοκαλίας—ἢ αὐτὸ τὸ μαγεῖται εἰς τὸ ὅποιον ἦκουσα τόσα παραμύθια, ἐν ᾧ διὰ τῶν πολλάκις ραγιμένων ὑαλίων τῶν παραθύρων του ἔβλεπα τὴν πρασιάν του κήπου κατακλυζομένην ὑπὸ τῶν κρουνοῶν τῆς χειμερινῆς βροχῆς ; . . . Τὴν ἀγαπῶ τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθην καὶ ἔζησα καὶ ζῶ, ὅπως μετ' αὐτῆς καὶ χάριν αὐτῆς ἀγαπῶ τὴν συνοικίαν καὶ τὴν πόλιν. Δὲν ὑπάρχει δι' ἐμὲ ζωηροτέρα αἰσθησις εὐτυχίας ἀπὸ ἐκείνην, ἢ ὁποία μὲ πλημμυρεῖ ὅταν, μετὰ μακρὰν ἢ σύντομον ἀπουσίαν, ἐπιστρέφω εἰς τὴν προσφιλεῖ μου πόλιν καὶ εἰσερχομαι εἰς τὴν ἀγαπημένην μου οἰκίαν, ἢ ὁποία μοὶ φαίνεται πραγματικῶς ὅτι μὲ περιμένει μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Νομίζω δὲ ὅτι τῆς εὐτυχίας αὐτῆς τῆς ἀνεκκαλήτου εἶνε ἐστερημένοι ἐκουσίως ἢ προετοιμάζονται νὰ στερηθῶσιν ὅλοι αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι, τῶν ὁποίων

βλέπω τὰ ἐπιπλα φύρδην-μύγδην περιφερόμενα κατ' ἔτος ἐπὶ κάρρων ἀπαισίῳ ἐν βοῇ καὶ συγχύσει, πομπεούμενα τὰ δυστυχή καὶ βεβηλούμενα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ καρδία μου θὰ ἐκλονεῖτο καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου θὰ ἐπληροῦντο δακρύων, ἐὰν ἐβλεπον ποτὲ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν τὰ ἐπιπλά μου. . . ἐντὸς ἐνὸς κάρρου, ἐν ᾧ διαλύονται καὶ συμφύρονται δυσνηρῶς αἱ φυσιογνωμίαι τῶν δωματίων διὰ νάξεχωρισθοῦν καὶ νάποτελεσθῶσι πάλιν ἐπὶ νέων σκελετῶν. . . Τοῦτο δὲ συλλογίζομαι τὴν ἡμέραν τῆς γενικῆς ταύτης μετοικεσίας, ὅχι ὀλίγων χαρμωσύνου, βλέπων τὴν παρέλασιν αὐτὴν τῶν σκευῶν, τὴν ὁποῖαν πεζοὶ καὶ ποιηταὶ Ἀθηναῖοι ἡμιλλήθησαν νὰ περιγράψωσι μετ' ἐξάρσεων λυρισμοῦ καὶ τὴν ὁποῖαν ἐγὼ αἰσθάνομαι τὴν ἐπιθυμίαν νὰ θρηγήσω καὶ ἄκων συμμετέχων τῆς συμφορᾶς τοῦ πλησίον, καὶ ἂν αὐτὸς ἀκόμη δὲν τὴν ἐννοῇ.

*

Διότι δὲν εἶνε ἀναποδράτως ἐπιβεβλημένη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἢ τῶσφ γενικῆ μετοικεσία τῶν Ἀθηναίων. Εἶνε οὕτωςεπιεῖν μία ἕξις, ἐν ἔθῳ ἐπικρατήσαν μὲν ἴσως ἐκ λόγων φυσικῶν καὶ εὐεξηγητῶν εἰς πόλιν νέαν, τῆς ὁποίας τόρ' ἀκόμη συγκεντρῶνται ὁ πληθυσμὸς καὶ εὐρίσκεται τὸ σχέδιον καὶ συντελεῖται ὁ συνοικισμὸς, ἀλλὰ τὸ ὅσοον εἰμπορεῖ τις νὰ ὑπερπηθῆσθαι εὐκόλως ἂν εἰς τὸ ρεῦμα ἀντιτάξῃ τὴν σκέψιν του καὶ τὴν θέλησίν του. Ὁ Ἀθηναῖος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος, μὴ κατορθώσας ἀκόμη νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ διακαές του ὄνειρον, νάγρορᾶσθαι δηλαδὴ οἰκόπεδον καὶ νὰ κτίσῃ οἰκίαν, κρατεῖ μίαν ξένην ὑπ' ἐνοίκιον, δὲν κάμνει ἄλλο καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἔτους — ἐν ᾧ ἡμποροῦσε νὰ κάμνῃ τόσα ἄλλα πράγματα! — ἢ νάποκαλύπτῃ καὶ νάπαριθμῇ τὰς ἐλλειψεις τῆς, νὰ μεμψιμοιρῇ καὶ νὰ μορφῶνῃ ὄλον ἐν τὴν ἰδέαν ὅτι τοῦ χρόνου π ρ έ π ε ι νὰ τὴν ἀλλάξῃ. "ὦ, βέβαια! πρέπει νὰ εὕρῃ μίαν ἄλλην, πρῶτον καὶ κύριον εὐθηνοτέραν, δεύτερον πεῖδ κάτω, διότι αὐτὴ εἶνε πολὺ ὑψηλὰ, τρίτον νὰ ἔχῃ τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου μὲ εἰσοδὸν ἀνεξάρτητον, τέταρτον νὰ εἶνε πλέον καλοκτισμένη καὶ περιποιημένη, πέμπτον. . . ἕκτον. . . Ζηλοῖ, βλέπετε, τὰ κρείττονα, κατὰ τὴν συμβουλήν τοῦ ἀποστόλου ὁ Ἀθηναῖος, ἀλλ' ἄρά γε τὰ εὐρίσκει πάντοτε; Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε τῶσφ εὐκολον ὅσον τὸ νομίζει. Μετὰ πολυημέρους, κοπιώδεις ἀλλ' ἰσάκεις ὑψηλὰς ἐρεῦνας, ἀποφασίζει τέλος πάντων νὰ ἐνοικιάσῃ μίαν κατοικίαν, μὲ τὸ γραφεῖον ἀνεξάρτητον μὲν, ἀκριωτέραν ὁμῶς καὶ πλέον ὑψηλὰ ἀπὸ τὴν παλαιάν, ἔχουσαν δὲ καὶ ἓνα πλῆθος ἐλαττωμάτων νέων, τὰ ὁποῖα ἀποκαλύπτει πάλιν διαρκούσης τῆς ἐν αὐτῇ ἐγκατοικήσεως, — διότι προτιμᾷ τὰ πάντα νὰ ὑποφέρῃ, παρὰ νὰ μείνῃ εἰς τὴν παλαιάν οἰκίαν, ἢ ἐγκατάλειψῃ τῆς ὁποίας ἀπεφασίσθη! Κάθε πέρου καὶ καλλίτερα! τὸ βλέπει αὐτὸ καθαρά, ταυτὰ παθήματα ὑφιστάμενος κατ' ἔτος, ἀλλὰ μὴ ἐννοῶν νὰ συνετισθῇ. Ποία ἐν τούτοις εἶνε ἡ ἀνάγκη, ἢ ὁποία τὸν κάμει νὰ περιπλανᾶται οὕτω; Διατί νὰ ὑπεῖχῃ εἰς ἔθῳ, τὸ ὁποῖον, μακρὰν τοῦ νὰ τον ὠφελῇ, τὸν ζημιώνει παντοιοτρόπως; Δὲν θὰ τον ἐσύμπερην ἄρ' ἄγε καλλίτερα νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ὁποῖαν ἄπαξ ἐκράτησεν; Ἐκ μακρᾶς σχέσεως καὶ διαμονῆς, δὲν θὰ εἶχεν ὅλας τὰς εὐκολίας ἀπὸ τοῦ

γείτονάς του καὶ ἀπὸ τὸν οἰκοκύριον του, ἢ δὲ εὖνοια αὐτῇ δὲν θὰ τῷ παρείχεν ἀνέσεις καὶ περιποιήσιν ἀγνωστον εἰς τοὺς παροδικούς ἐνοικιαστὰς; Καὶ δὲν θὰ εἶχε τὴν ἡσυχίαν του μένων, τὴν ἡρεμίαν του, τὸ συμφέρον του, ἂν μάλιστα ἔχῃ καὶ ἐπάγγελμα ἀπαιτοῦν μόνιμον χάριν τῆς πελατείας διαμονῆν;

Ἄλλὰ καὶ ἂν κανεὶς ἄλλος λόγος δὲν ἔχῃ διὰ τὴν φύσιν του καὶ τὰς ἕξεις του σημασίαν, καὶ μάλιστα ὁ κατὰ τι νεφελώδης καὶ ποιητικίζων τὸν ὅποιον ὑπετύπωσα ἐν ἀρχῇ, — δὲν ἀρκεῖ τέλος πάντων νὰ τον πείσῃ ὁ πεζότερος καὶ ὑλικότερος ἀλλ' ἀναμφισβήτητος τῆς φθορᾶς τῶν ἐπιπλῶν καὶ τῶν σκευῶν, τὰ ὁποῖα δεκατίζονται ἀνωφελῶς καὶ ἀξιοθηρηθῆναι κατὰ τὰς ἐτησίας ταύτας μεταφορᾶς; Ὁ μέγας Φραγκλῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν περιωρίσθη μόνον νάποσπάσῃ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὸν κεραυνὸν καὶ ἀπὸ τῶν τυράννων τὸ σκῆπτρον, ἀλλὰ κατεδέχθη νὰ δώσῃ καὶ τὰς σοφωτέρας πρακτικὰς συμβουλίας, ἔλεγεν ὅτι δύο μετακομίσεις κάμνον ἓνα πυρκαϊάν. Εἰς φίλος μου σ υ ν ε τ ὸ ς ο ἰ κ ο γ ε ν ε ι ἀ ρ χ η ς, κατὰ τὴν νομικὴν φράσιν ἀλλὰ καὶ πνεῦμα ἀντιλογίας συγχρόνως, εἰς τὸν ὅποιον ὑπεθυμίζα ἐσπέραν τινὰ τὸ λόγιον, μοι εἶπεν: — Ἀκριδῶς τὸ ἐναντίον, φίλε μου. Μία μετακόμισις δύο πυρκαϊαί.

Ἄλλ' εἴτε αὐτὸς ἔχει δίκαιον εἴτε ὁ Φραγκλῖνος, τὸ συμπέρασμα εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ καὶ διόλου ψευδὲς βέβαια, ἀφ' οὗ ἐπ' αὐτοῦ συνεφώνησαν καὶ αἱ μᾶλλον ἀντίθετοι γνώμαι.

ΑΝΤΙΑΛΛΟΣ

ΠΑΛΑΙΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΗΣ ΠΛΑΚΕΝΤΙΑΣ¹

Ἡ Δούκισσα τῆς Πλακεντίας κατ' ἐξοχίαν ἠγάπα τοὺς σκύλους. Δεκάδας ὀλοκλήρους εἶχεν ἐν τῇ ἐπαύλει τῆς εἰς τὴν Πεντέλην, πολλοὺς δὲ ἄλλους διέτρεφεν ἐν Ἀθήναις. Εἰς τὴν αὐλήν τοῦ μεγάρου τῆς ὑπῆρχε μέγα κυνοτροφεῖον, ἐξ οὗ προέκυπτον ἀπειλητικαὶ αἱ κεφαλαὶ μεγαλοσώμων σκύλων, οἵτινες ὡς ἐβλεπον τὴν κυρίαν των ἔσειον τὴν οὐρανὸν τῶν καὶ ὑλάκτουν μανιωδῶς. Ἡμέραν τινὰ ὁ κυνοτρόφος εἶχεν ἀφήσει τινὰς ἐν τῇ αὐλῇ, οὗτοι δὲ ἰδόντες εἰσερχόμενον ἐν αὐτῇ κοράσιον ἐρρίφθησαν κατ' αὐτοῦ καὶ τὸ κατεσπάραξαν. Ἄλλοτε οἱ σκύλοι οὗτοι περιεφέροντο ἐντὸς τοῦ μεγάρου καὶ ἐκάθητο εἰς ὠρισμένα καθίσματα ἐντὸς τῆς αἰθούσης. Ὅτε οἱ σκύλοι ἀνεπαύοντο οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τοὺς θίξῃ. Πάντες ἀνέμενον πότε θὰ ἠυδῶκον νὰ καταλίπωσι τὰ καθίσματα ὅπως καθίσωσιν οἱ κεκλημένοι. Οὐχὶ δὲ σπανίως ὅτε τις ἀγνοῶν τὰς συνθεσίας τοῦ οἴκου ἀπεδιώκῃ τινὰ, ἵνα καταλάβῃ τὴν θέσιν του, ἢ Δούκισσα δυσηρεστεῖτο καὶ ἀπέτεινε παρατηρήσεις καὶ ἐπιπλήξεις πρὸς τὸν ξένον τῆς.

Ὁ ἰδιότροπος βίος τῆς Δουκίσσης συνδυαζόμενος πρὸς τὸσας ἐκκεντρικότητας, ἐνεποίει ἐν

¹ Τέλος ἴδε σελ. 145